

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.526 van 3 september 2015
in de zaak A. 216.625/XIV-36.596**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 augustus 2015, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 149.150 van 6 juli 2015 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 augustus 2015 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden
arrest terecht vaststelt, vloeit uit artikel 74/11, § 2, van de wet van 15 december 1980
‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) voort dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan "de minister of zijn gemachtigde" toekomt. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, is daarmee zijn ingeroepen middel wel degelijk beantwoord. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat het bestreden arrest de verplichting zou negeren te motiveren waarom voor het inreisverbod de maximumtermijn wordt opgelegd.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker na het betekenen van het bevel nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en hij daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen heeft ingediend.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing "een automatisme hanteert door in deze zaak, en systematisch in alle andere waar een bevel niet zou nageleefd zijn, een termijn van drie jaar op te leggen" zonder enige motivering waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat "verweerder [...] duidelijk [heeft] aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker sedert de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten geen initiatief nam om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing en nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende", dat het "verweerder louter toe[komt] om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen" en dat verzoeker niet aantoonde dat de specifieke omstandigheden die hij aanhaalt, onder meer zijn langdurig precair verblijf in België, zijn schoolgaande kinderen

en de ingestelde procedures zonder schorsende werking, nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar. Verzoeker ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij niet aantoont dat de specifieke omstandigheden die hij aanhaalt nuttig gegevens zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee zijn eigen motivering in de plaats heeft gesteld van die van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie september tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams